

A jogi egyetem elvégzése után került az országosan is kiemelkedően magas példányszámú megyei laphoz. Régi álma volt, hogy zurnaliszta legyen, ám első nekifutásra ugyancsak tiszavirág életűre sikeredett a próbálkozása. Ugyanis másfél hónap kemény munka után közvetlenül a karácsonyi ünnepek előtt közölte főszerkesztő-helyettes mentorával, hogy rövidesen meglepetéssel szeretne szolgálni. A bejelentés hallatán a fiatalembert pátyolgató rutinos kolléga mosolygott, és hirtelenjében arra gondolt, hogy tanítványa bizonyára jelképes kis karácsonyi meglepetéssel szeretné meghálálni az addigi vele való törődést.

Ám a lap főszerkesztő-helyettese jócskán csalódni kényszerült.

Gyakornokunk ugyanis karácsonyra egy felmondólevelet ajándékozott főszerkesztő helyettesének, amelyben az állt, hogy elege van a gazdasági hírekből, Őt a sport élteti, sportújságíró szeretne lenni, a gazdasági rovatból pedig többet nem kér.

Mivel az érdeklődési körének megfelelő üres státusz nem volt a szerkesztőségben, ezért gyakornokunkból rövid időre felettebb elégedett biztosítási ügynök vált, amit viszont az országszerte köztiszteletben álló édesapja egyáltalán nem fogadott kitörő lelkesedéssel.

Így főszereplőnk 1978. március elsejével újra a déldunántúli, megyei napilap szerkesztőségében kötött ki, de már a belpolitikai rovatnál, ahonnan bedolgozhatott a sportrovatba is, majd két év elteltével végleg a sportrovat munkatársa lett, ahol több mint 34 évet töltött el, s tizenöt esztendőn át pedig a sportrovat vezetője volt.

A Népsport, majd a Nemzeti Sport megyei vezető tudósítójaként is folyamatosan találkozhattunk színes írásaival. De sporttudósítója volt a Magyar Távirati Irodának, a Magyar Hírlapnak, a Napi Magyarországnak, és a Blikknek is. A helyi elektronikus médiában, a Pécsi Rádióban ugyancsak rendszeresen megszólalt, tudósított a megye sporteredményeiről.

A sportújságírás mellett más módon is részese volt a megye sportéletének. Többek között sajtófőnöke volt a PMFC-nek és a városi teniszkлубnak.

Egykori tanítványa, majd később főszerkesztője szerint megbízható, jóképességű, precíz kolléga volt, akinek neve az eltelt több mint három évtized alatt szervesen összeforrt Baranya megye sportéletével. Méltán kapta meg hajdanán szűkebb pátriájában a lap nívódíját, és Pécs város sajtódíját is.

Sportújságírói és baráti körökben: Tuja vagy Doki, aki mai is külsős munkatársa a Dunántúli Naplónak.

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Feleki-díjasa:

dr. Horváth László.

Írta és felolvasta: **Pálfalvi Gábor**, az MSÚSZ dunántúli alelnöke

Mielőtt újra megszólalnának a fanfárok, javaslom, mindenki tartson egy kis számvetést, és nézze meg, hogy 2000 óta hány munkahelyen dolgozott. Aligha tévedek, ha azt mondom, a teremben lévők döntő többségénél ez a szám nagyobb egynél. Ha pedig csavarok egyet a felvetésen, és úgy teszem fel a kérdést, hogy az elmúlt 18 évben a magyar sportmédiában hányan dolgoztak közülünk egy helyen, végig első számú vezetőként, akkor még kevesebben tehetik fel a kezüket. Konkrétan egyvalaki.

Pedig nem csupán vezetőként, de kommentátorként is maradandót alkotott. A talán legemlékezetesebb jégkorongos mondatok tőle valók. Még 2008-ból, Szapporóból. „Megszólal a duda! Repülnek a kesztyűk, repülnek a botok, jönnek a magyar játékosok. Magasban a magyar karok. Hát, kedves nézőink, ez az, amit soha-soha nem tudtam elképzelni. Soha nem is mertem elképzelni.”

Ahogy azt is nehéz elképzelni, amit kedvenc promóvágója, Sanya mond róla legnagyobb erényeként: egy napnál tovább lehetetlen haragban lenni vele. Esküszöm, többen megpróbáltunk erre rációzni, nem ment. Van valami olyan veleszületett vagy kifejlesztett diplomáciai érzéke, amit csak irigyelni lehet. Ezzel összecseng, hogy kedvenc jogbeszerzője, Csabi amondó, nem ismer nála bölcsebb embert. Ő több mint évtizedes tapasztalat birtokában jelentette ki, én hét távlatából csak helyeselni tudok. Illetve kérni. Neki egy bársonyszéket a Kossuth-térre. Mert aki ennyi egót ennyi időn keresztül, a bulvármédia egyre nagyobb térhódítása közepette képes botrányoktól mentesen kordában tartani, annak a mai világban jár egy. Már csak azért is megnézném abban a székben, hogy kiderüljön, igaza van-e legnagyobb televíziós felfedezettjének, Méhes Gábornak. A 2016-ban Feleki-díjat kapó Zümi szerint, amit eddig ő neki mondott, az mindig úgy lett. Ezért sem írta alá az elé tett átigazolási lapokat, pedig alkalom az éppen lett volna rá.

Ugyanakkor tudok hinni abban, hogy valaki nem kizárólag a munkahelyén nyújtott teljesítménye miatt szolgál rá az elismerésre. És ha elfogadom, amit a felesége, Erika mond, akkor mindjárt egy nagyszerű férjet és apát köszönhetünk, aki az ideálisnál nagyobb horgászszenvédéllyel áldott meg a Teremtő. És hogy mit mondok én? Kedvenc együttese, a Sonata Arctica énekese, Tony Kakko egy interjúban megjegyezte, „...sok ember amondó, a Queen hatása érződik a zenénken. Nem csoda, az én szememben mindig is a Queen lesz a legnagyobb zenekar.” Valahogy így vagyok én is a Sport TV főszerkesztőjével, akinek most elsőként gratulálhatok.

A Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idei Feleki-díjasa: **Máté Pál**.

Írta és felolvasta: **Moncz Attila**, a Sport TV főszerkesztő-helyettese

Ő az, akire minden kétely nélkül rábíznom a kulacsomat a sivatagban, mert biztosan tudnám, hogy nem inná meg a vizemet, inkább hozzátenne a sajátjából. A közösen eltöltött esztendőik során már történt ilyesmi, természetesen átvitt értelemben, és soha nem csalódtam benne. Ezért feltétlenül még nem kellene jelentős szakmai díjat kapnia, de már a laudációm elején szeretném jelezni, milyen kiváló emberről van szó.

Nagyjából egyszerre húztunk surranót, már, ami az újságírást illeti, s kisebb kanyarok után találkoztunk a Bravo, illetve Sztársport szerkesztőségében, hogy aztán nagyjából két évtizedet együtt dolgozzunk itt és különböző napilapok, a Népszava, a Magyar Nemzet, a Magyar Idők sportrovatában. Ha őt és a stílusát próbálnám jellemezni, azt mondanám: mély. Nála nincs tét nélküli cikkecske, hírmorzsa, mindig mindennek van valami értelme, jelentősége, missziója. Ebben a rohanó szakmában minden egyes írásával egy szilárd értékrendet, világlátást képvisel, amiből sosem enged. Széles látókörének köszönhetően ki-kilép a sport keretei közül, s bizony népesedéspolitikai, történelmi témákban sem vall szégyent, sőt.

Amit főképp irigyelek tőle, az a végtelen energiája. Utánpótlás-futballklubot alapított, három diplomát szerzett (kevesebbet biztos nem, ha többet, akkor elnézést), s amikor rákérdeztem, a napi rohanás mellett ugyan miért végezte el levelezőn még a történelemtanári szakot is, azt mondta, azért, mert érdekli. Négy gyermek édesapja, a gimnáziumi szerelmét vette feleségül, ez is élete tökéletes metaforája. Semelyik sportágban nem lehet eladni, de a szíve csücske a foci mellett az a három, amit annak idején versenyszerűen űzött is: a kajak-kenu, a sakk és a röplabda. Tudósított olimpiákról, labdarúgó-vébékről, egyéb világversenyekről, társszerzőként Lékó Péterről írt könyvet, illetve néhány napja jelent meg természetesen sport-, egészen pontosan kajakos témájú regénye, a címe: Lapáton. Ebben találtam meg azt a jellemzést, amit ő a főhősére használt, én pedig most rá, s remélem, nem sértődik meg: eltúlzott, már-már magamutogatásba forduló tisztesség.

A Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idej Feleki-díjasa:

Novák Miklós.

Írta és felolvasta: **Deák Zsigmond**, a Nemzeti Sport főszerkesztő-helyettese.